

valg, som har skænket hele Lovforslaget og dets Konsekvenser en indgaaende Overvejelse, har ytret en ikke ringe Betyrning for, at det i Længden vilde falde vanskeligt at faa de rette Mænd blandt Arbejderne til Bifiddere, Tillidsmænd og delegerede, idet det kunde befrugtes, naar en fornuftig Afslutning af en Arbejdsstrid var opnaaet, at de usforsønligste og i det hele mindst heldige Elementer blandt Arbejderne vilde chikanere de rolige og bestindige Arbejderrepræsentanter, hvem Overenskomsten skyldtes, paa en saadan Maade, at faavel de som andre gode Elementer vilde tabe Dysten til paa ny at modtage Valg i Henhold til Lov om Arbejdsretter og Enighedskamre. For at forebygge saadanne uheldige Forholds Indtræden henstiller Udvalget, at der gennem et Tillæg til Straffeloven stables et Værn for Arbejdernes forstandige Repræsentanter mod Forsølgelse fra de fanatiske Elementers Side; og med Henhyn til det Indhold, et saadant Tillæg burde have, peger det paa § 10, 3dje Stykke af det Forslag til Oprettelsen af Arbejdsretter, som fremsattes i Arbejderkommissionens Betænkning af 25de Oktober 1878. Forslaget lyder saaledes:

„Straf af Fængsel anvendes, naar nogen ved legemlig Tvang eller Trusler eller Berøvelse af Værktøj, Klædningsstykker eller deslige bevirker eller forsøger at bevirke, at Arbejdere opgave eller forlade deres Arbejde eller ikke tiltræde et saadant, eller ikke opgave truene Afstaler om at nedlægge Arbejdet, eller naar nogen forfæltlig odelægger eller forvansker Arbejdsmateriale, Redskaber eller andet, som er ham betroet til Arbejdets Udførelse. . .“

Hvis ikke et saadant Tillæg til Straffeloven vedtages samtidig med Lovforslaget om Arbejdsretter og Enighedskamre, tror Randers Haandværkerforenings Udvalg, at det kun vil blive Strejfernes mest fanatiske Ledere, som ville modtage Lovens Tillidshverv, saaledes at Overenskomster derigennem ville umuliggøres og Enighedskamrenes Betydning tilintetgøres.

Sånt Fællesrepræsentationen maa indrømme, at der i Aarenes Løb er stet adskilligt fra Arbejdernes Side, som kan retfærdiggøre en Frygt som den omhandlede, maa den dog anse Randers-Udvalgets Syn paa Forholdene for at være for mørkt. Skulde Fremtiden stadfæste den af Udvalget ytrede Frygt, saa maa det antages i den Grad at være baade i Arbejdernes og Arbejdsgivernes Interesse at værne om den Domsfols Frihed og Upartifshed, hvortil de begge vælge Dommerne, at der uden Vanskelighed maa kunne opnaas Enighed imellem

dem om de fornødne Lovbestemmelser til Værn for Domsfols Ansæelse. Paa Forhaand at træffe Foranstaltninger i den Retning vil næppe være fremmede for det Samarbejde mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, som gennem Lovforslaget tilstgtes opnaaet.

Der næst foreligger der fra forskellige Sider en anden Betænkelse, som giver sig Luft i Dnsler om, at det maa kunne indrettes saaledes, at det nye og store Gode, som man ser i en Lov om Arbejdsretter og Enighedskamre, ikke maa tilintetgøre de gennem naturlig Udvikling paa faglig Bund allerede opnaaede Resultater i samme Retning, nemlig de frivillige Voldgiftsretter, som i senere Aar ere oprettede i forskellige Fag og allerede have opnaaet en ikke ringe Autoritet, støttede som de ere af al den Indflydelse, de faglige Organisationer for saavel Arbejdere som Arbejdsgivere raade over. Det var navnlig Betyrninger i denne Retning, som bragte Vagermester Gættje til paa Delegeretmødet i Kjøbenhavn at rejse principiel Modstand imod Direktør Bramsens Lovforslag, og fra en anden bekendt Kjøbenhavnst Haandværker, Smedkermester Kaspar Rostrup, gav den samme Frygt sig Udslag i et Forslag, som gif ud paa, at der i Lovforslaget skulde optages Bestemmelser, der konstituerede de private Voldgiftsretter som en 1ste Instans, medens de offentlige Arbejdsretter stilledes over dem som en 2den Instans. En noget lignende Tanke er senere fremkommen fra Sorø Industri- og Haandværkerforening, nemlig at der i Loven skulde indsættes en Bestemmelse om, at i de Fag, hvor der findes frivillige Voldgiftsretter, skal disse Afgørelse være forsøgt, inden der sker Henvendelse til Arbejdsretterne og Enighedskamrene.

Med de Tanker, der ligge til Grund for disse Betænkelse og derpaa grundede Forslag — Overbetsningen om Kontinuitetens Betydning i Udviklingen og Dnsket om at give den foreslaaede Reform „fra oven“ den rette Livskraft ved at knytte den til den stedsbundne Udvikling „fra neden“ — kan Fællesrepræsentationen af ganske Hjerte sympathisere. Men det er ikke muligt for Fællesrepræsentationen at indse, at disse Tanker kunne gennemføres i Praksis ad de foreslaaede Veje. Thi selv om det var formaalstjenligt at opbygge Arbejdsretten af to over hinanden staaende Instanser — hvad der imidlertid vilde stride imod et af Hovedformaalene med en Arbejdsrets Oprettelse: Dnsket om at tilvejebringe en hurtig og simpel Rettsbehandling af Arbejdsstridigheder — saa er den Udvikling i Retning af